

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

م. فریبا و ادو مونتسانتی - [Edu Montesanti et Friba](#)

برگردان از: حمید محوی

۰۸ اپریل ۲۰۱۸

افغانستان :

شکنجه نشان بارز ساخت و ساز مداخلات ایالات متحده امریکا

مرکز پژوهشهای جهانی سازی. ۱ اپریل ۲۰۱۸

در این مصاحبه با ادو مونتسانتی، م. فریبا نماینده "جمعیت انقلابی زنان افغانستان" از تصمیم دیوان کیفری بین المللی می گوید که خواستار بررسی جنایاتی شده است که از اول ماه مه ۲۰۰۳ از سوی همه جناح های درگیر در این کشور آسیای مرکزی به وقوع پیوسته. هیچ نشانی از توقف جنایات ایالات متحده امریکا [و همپیمانانش] (۱) در افغانستان دیده نمی شود.

ادو مونتسانتی : دادستان کل دیوان کیفری بین المللی فاتو بنسودا اعلام کرد که دلایل روشنی وجود دارد که نشان می دهد که نیروهای ایالات متحده امریکا [و هم پیمانانش] در کوران حمله و در طول و عرض اشغال افغانستان مرتکب جنایات جنگی شده اند. بر پایه گزارش دادستان بنسودا، نظامیان ایالات متحده امریکا دست کم ۶۱ نفر از زندانیان را شکنجه داده اند و با رفتارهای وحشیانه حیثیت انسانی آنان را لکه دار کرده اند. اغلب این اعمال بین سال ۲۰۰۳ و ۲۰۰۴ صورت گرفته و تا پایان سال ۲۰۱۴ نیز ادامه داشته است. از دسامبر ۲۰۰۲ تا مارچ ۲۰۰۸، در افغانستان و به همین گونه در پولند، رومانی و لیتوانی، مأموران "سیا" دست کم با ۲۷ زندانی رفتارهای مشابهی داشته اند. در باره این رویدادها چه فکر می کنید ؟

م. فریبا : ایالات متحده در طول تاریخش به هر کجا که حمله و یا مداخله کرده، از روش شکنجه برای ترساندن و خفه کردن شورشیان استفاده کرده است. همه آنانی که تاریخ خونبار ایالات متحده آمریکا را می‌شناسند، به ویژه در کشورهای امریکای جنوبی و آسیای شرقی، می‌دانند که سازمان "سیا" نه تنها خودش روشنفکران، چپی‌ها و ناسیونالیستهای این کشورها را شکنجه کرده و سپس به قتل می‌رساند بلکه رژیم‌های عروسکی، ارتجاعی و جنایتکار دست‌نشانده اش را نیز در همین زمینه آموزش می‌دهد تا آنان نیز به سهم خود این روشها را به کار ببرند(۲). قدرتهای امپریالیست اروپائی، این همپیمانان وفادار ایالات متحده آمریکا همین روشها را در کشورهای زیر سلطه خود به کار بسته اند.

در افغانستان، به اصطلاح «جنگ علیه تروریسم» به فرماندهی ایالات متحده آمریکا، همراه است با ایجاد مراکز بازداشت، مراکز سرّی به مدیریت سازمان "سیا"، زیر نام «بازداشت های غیر عادی»، که برای گول زدن مردم درباره سرشت ضد بشری رفتارهایشان آن را «فنون بازجویی بهسازی شده» می‌نامند. شکنجه سازمان یافته همیشه علیه زندانیان افغان به کار برده شده است. در برخی موارد، بازداشتی‌ها به سرویس‌های اطلاعاتی یا پولیس افغان واگذار شده اند که برای اعمال شکنجه شناخته شده اند.

سنا گزارشات و عکسهای بهت آور زندان ابوغریب در عراق را دریافت کرد، داستانهای دهشتناک درباره زندانیان خلیج گوانتانامو و ده‌ها گواهی دیگر درباره قربانیان برنامه انتقال غیر قانونی [«فنون بازجویی بهسازی شده»] سازمان "سیا". همه این رویدادها افکار عمومی مردم جهان را متأثر کرده ولی هیچ نشانی از توقف این جنایات دیده نمی‌شود.

تأیید ضمنی اتحادیه اروپا برای ایجاد و استقرار مراکز بازداشت سرّی در کشورهایشان که برای برنامه انتقال غیر قانونی از سوی سازمان "سیا" به خدمت گرفته می‌شود، اروپائی‌ها را در تبنانی با شکنجه‌های شوک آوری نشان می‌دهد که علیه قربانیان به کار بسته می‌شود. با وجود گزارشات معتبر درباره قربانیان و داستان سرنوشت اندوهبارشان، سازمان "سیا" در کوران سالها از این مراکز بازداشت استفاده کرده در حالی که درباره این رویدادها هیچ کار تجسسی رسمی یا پیگرد حقوقی مناسب در کشورهای اروپائی صورت نگرفته است.

گزارش دیوان کیفری بین‌المللی یکی از نادرترین مدارک درباره این اعمال نهادینه شده می‌باشد که در کوران جنگهای ایالات متحده آمریکا در ده‌های گذشته همواره به وقوع پیوسته است. تخریب مدارک به دست سازمان "سیا" در سال ۲۰۰۵، و مخفی نگه داشتن گزارش هیئات سنا مربوط به شکنجه به دست سازمان "سیا"، رویکرد رسمی ایالات متحده آمریکا را در مقابل جنایات وخیم تشکیل می‌دهد.

در چنین اموری، تجسس و پیگرد توسط خود ارتش ایالات متحده آمریکا انجام می‌گیرد، و همان گونه که می‌توانیم انتظار داشته باشیم، آنانی که متهم هستند تبرئه و یا به مجازاتهای بسیار ناچیز محکوم می‌شوند.

شکنجه نشان بارز مداخلات ایالات متحده امریکاست. این واقعیت را اشغال کشور ما افغانستان نشان داده است، و این موضوع برای هیچ کس راز مگوی غافلگیرکننده ای نیست. امریکائی‌ها از هر کجا که عبور کرده اند و به هر کجا که پا گذاشته اند این جنایات هولناک را مرتکب شده اند.

ادو مونتسانتی : "جمعیت انقلابی زنان افغانستان" غالباً جنایاتی را که علیه شهروندان غیر نظامی صورت گرفته افشاء کرده است. آیا می‌توانید کمی بیشتر درباره جنایاتی که علیه زندانیان در افغانستان مرتکب می‌شوند برای ما بگوئید ؟

آیا فکر می کنید که دیوان کیفری بین المللی باید دربارهٔ نیروهای ایالات متحده آمریکا و سازمان "سیا" برای ارتکاب به جنایات دیگری در افغانستان باید دست به تجسس بزند؟

م. فریبا: جنایات جنگی ایالات متحده آمریکا در افغانستان از گشتار شروع می شود و تا بازداشت غیر قانونی و حمله شبانه و شکنجه ادامه می یابد مدیریت مراکز بازداشت به عهدهٔ سازمان "سیا" در افغانستان بوده و خیلی سری ست، و اطلاعات اندکی از آنجا خارج می شود. بزرگترین مرکز برای افرادی که به دست ایالات متحده آمریکا بازداشت می شوند در پایگاه هوایی بگرام نزدیک کابل واقع شده است.

از این زندان اطلاع کمی در دست داریم، و حتا تعداد زندانیان مشخص نیست. برخی تعداد آنان را ۶۰۰ نفر تخمین زده اند، اتهام بیشتر آنان روشن نیست و بی آن که جرمی مرتکب شده باشند در زندان به سر می برند، و به وکیل و دادستان نیز دسترسی ندارند.

تعدادی از پرونده هائی که از وضعیت سرّی خارج شده بود به گزارش هیأت سنا شیوه های شکنجه که روی زندانیان به کار برده اند به دقت توضیح داده شده است. این روش هائی که به لت و پار کردن زندانیان می انجامد زیر نام کد کوبالت Cobalt شهرت دارد، به زنجیر آهنی آویزان کردن از سقف، بیدار نگهداشتن طولانی زندانی، متوقف کردن زندانیان به شکلی که بی حرکت باقی بمانند، تحمیل وضعیت دشوار به بدن به شکل دراز مدت، وارد کردن مایعات مغذی از راه مقعد، روشی که به نام «تغذیهٔ مقعدی» شهرت دارد، استفاده از سگ برای تجاوز جنسی به زندانیان افغان از جملهٔ افشاگرهای بهت آوری ست که شاهدان بیان کرده اند.

چندین شاهد دربارهٔ شیوه هائی که شکنجه شده بودند و یا دیده بودند گفته اند. در سال ۲۰۰۲، دو زندانی افغان بی آن که جرمی مرتکب شده باشند، حبیب الله و دلاور به شکل هولناکی به دست نظامیان امریکائی و به فرمان گل رحمان شکنجه شدند و سپس در سرما در اثر کاهش دمای بدن (هیپوترمی) در طول شب جان باختند.

قربانیان دیگری آنچه را که در زندان تجربه کرده بودند تعریف کرده اند، ولی هیچ پروندهٔ رسمی کاملی دربارهٔ سیاه چالهایی که در آن زندانی ها را حبس کرده اند وجود ندارد. حتا هیأتهایی که برای تجسس به این مراکز فرستاده شده اند چشمپاشان را به روی شرایط زندانیان بسته اند و نتیجه گرفته اند که چندان هم «غیر انسانی نیست».

فقدان دستگاه واقعی دادگستری ملی در افغانستان، محدودیتهای دیوان کیفری بین المللی و نتایج بی حاصل در رابطه با تجسس در کشورهای قدرتمند یا شخصیت های پر نفوذ، شور بختانه برای قربانیان بی گناه افغان که خواهان کسب عدالت با میانجیگری دیوان کیفری بین المللی هستند جای امیدواری باقی نگذاشته است.

گرچه راه حل این است که عملاً جلو شکنجه گرفته شود ولی هیچ نشانی از چنین رویکردی وجود ندارد. برقراری عدالت در زندگی قربانی ضامن صلح و آرامش خاطر خواهد بود و او می تواند روز تازه ای را در زندگی اش آغاز کند. ولی قربانیان افغان از چنین امتیازی برخوردار نیستند.

ادو مونتسانتی: ایالات متحده آمریکا منشور رم که آنها را به محدودهٔ حقوقی دیوان کیفری بین المللی متعهد نشده اند و این اساسنامه را امضا نکرده اند. رئیس جمهور پیشین جرج والکر بوش از این منشور صرفنظر کرد زیرا می ترسید که ایالات متحده، با محاسبات او، به دلایل سیاسی به شکل ناعادلانه هدف پیگرد قانونی قرار گیرد. دربارهٔ این موضوع چه فکر می کنید؟

م. فریبا: تا کنون ایالات متحده آمریکا از امضای چندین منشور بین المللی پر اهمیت سرپیچی کرده است. امریکائی ها برای رویگردانی شان همواره دلایل مشابهی را مطرح کرده اند. دلیل واقعی این است که پذیرش چنین منشور هائی با

دادگاه های وابسته آنها مانع بلند پروازی های فرادست مدارانه آمریکا خواهد شد. در واقع همان محدودیتهایی که ایالات متحده آمریکا به خود شهروندان امریکائی تحمیل می کند در زمینه مناسبات سیاسی بین المللی نیز به کار می بندد. با وجود این، نباید فراموش کنیم که عدالت، وقتی موضوع منافع خود خواهانه به خطر بیفتد، دائماً از سوی قدرتهای امپریالیستی زیر پا گذاشته می شود. اتحادیه اروپا که منشور رم و ده ها منشور دیگر و از جمله منشور حقوق بشر را امضاء کرده، و خود را پرچمدار حقوق بشر در جهان امروز معرفی می کند، در برنامه سازمان "سیا" برای «انتقال فوق العاده زندانیان» («*extraordinary rendition*») شرکت داشته و حضور مراکز مخفی بازداشت را نیز در کشورهایشان پذیرفته است.

جنایاتی که در چهارچوب این برنامه به وقوع پیوسته از سوی شاهدان مطرح شده، ولی هیچ یک از کشورهای اروپائی در این زمینه تحقیقی که متناسب با دادگاه های اتحادیه اروپا یا دیوان کیفری بین المللی باشد انجام نداده است. امروز می بینیم که این نوع منشورها و دادگاه ها فقط به یک نشان رسمی خالی تنزل یافته و آنها را به تماشاجی نقض حقوق بشر از سوی کشورهای قدرتمند تبدیل کرده است.

با شعارهای حقوق بشری و عدالت خواهی، قدرتهای غربی، به ویژه ایالات متحده آمریکا ریاکاری را به درجه نهائی رسانده اند. این قدرتها برای مددکاری یا مراجعه به قربانیان هیچ پیشنهادی مطرح نکرده اند، زیرا عامل اصلی این جنایات خودشان هستند.

Edu Montesanti ادو مونتانسانی

تحلیل گر مستقل، پژوهشگر و روزنامه نگار است. نوشته های او در نشریات زیر منتشر می شود :

Truth Out, Pravda, Global Research, Telesur, le magazine brésilien Caros Amigos et de nombreuses autres publications à travers le monde.

(۱) مترجم : داخل گروه متعلق به مترجم است.

(۲) مترجم : دقیقاً مشابه دوران حکومت سلسله پهلوی که ساواک با برخورداری از پشتیبانی و آموزشهای سازمان "سیا" در سراسر ایران سایه ترس و وحشت انداخته بود. امروز نیز امپریالیستها با پشتیبانی و آموزش اپوزیسیون ها مانند «شورای ملی مقاومت ایران» و تمرکز آکید روی سرنگونی رژیم، چگونگی و ماهیت آلترناتیو های مرگباری را که برای حکومت در ایران تدارک دیده اند به فراموشی محکوم کرده اند. به ویژه به این علت که یکی از خصوصیات این آلترناتیوهای به اصطلاح ایرانی این است که فقط در پسا فروپاشی، کشتارهای میلیونی و تخریب زیربنای ایران در یک پسا جنگ تجازوکارانه و مخرب از سوی آمریکا و ناتو کاربرد خواهند داشت. در واقع سلطنت طلبان و یا مجاهدین خلق و کاروان جدائی طلبان و اقلیت های مذهبی و مدافعان حقوق بشر زامبی هائی هستند که ایالات متحده آمریکا برای تنبیه مضاعف در ادامه مجازاتهای بین المللی علیه ایران روانه ایران خواهد کرد. در هر صورت یکی از نخستین نتایج چنین سیاستی با قدرت نرم از هم اکنون به حاشیه راندن «روشنفکران» و «کمونیستها» و «میهن دوستان» ایرانی در ایران و در کشورهای میزبان خارجی ست.

لینک متن اصلی :

<https://www.mondialisation.ca/afghanistan-la-torture-est-la-marque-de-fabrique-des-interventions-etasuniennes/5624321>

گاہنامہ هنر و مبارزہ/پاریس/۶ اپریل ۲۰۱۸